

Arrest

nr. 178 518 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 mei 2010 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 24 november 2010 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 januari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en vervolgens op 23 januari 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ongegrond verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing wordt op 27 september 2013 de Raad vernietigd bij arrest nr. 110 886.

1.3. De verzoekende partij dient op 25 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 26 april 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de betreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 30 mei 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2011 met aanvullingen dd 23.01.2012 en 14.06.2012 werd ingediend door:

*E. M., N. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te N. (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart sedert 1994 in België zijn, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9ter en dit bijna 14 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 14 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich echter te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dat hieruit volgt dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt betrokkene dat zij in het bezit is van een attest van immatriculatie om medische reden en niet in staat is om zelfstandig te reizen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene heden niet meer in het bezit is van een attest van immatriculatie. Haar aanvraag 9ter werd op 23.01.2013 negatief beoordeeld. Deze beslissing werd haar op 11.02.2013 betekend. Wat het niet zelfstandig reizen betreft, betrokkene toont niet aan dat zij geen bijstand van krijgen van vrienden, familieleden of kennissen.

De verzoekster roept de duur van haar verblijf (nl 16 jaar) en haar integratie (nl. betrokkene heeft cursus Nederlands gevolgd, wil werken en legt verschillende getuigenverklaringen voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Wat betreft de verwijzing naar de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, we merken op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

1.4. Op 10 december 2013 verklaart de gemachtigde de in punt 1.2. vermelde aanvraag van 24 november 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Deze beslissing wordt opnieuw door de Raad vernietigd op 10 november 2016 bij arrest nr. 177.621.

1.5. Op 21 augustus 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt op 24 juni 2015 door de Raad vernietigd bij arrest nr. 170 477.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting blijkt dat eveneens de schending wordt aangehaald van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). In een tweede middel wordt de schending aangehaald van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een derde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In een vierde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzetting blijkt dat eveneens de schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd. Omwille van hun nauwe verwevenheid, worden deze middelen samen onderzocht. De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel evenals een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak -In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door verweerster nu zij als overheid gebonden is om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Wanneer de Administratie een beslissing neemt in burgerlijke zaken, dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier.

Het is duidelijk dat het dossier van verzoekster niet voldoende ernstig werd onderzocht in de zin dat de individuele elementen eigen aan verzoekster haar dossier niet in het minst werden opgenomen in de beoordeling als potentieel relevant zijnde factoren.

Eerst en vooral wordt in het initieel verzoekschrift tot humanitaire regularisatie gewezen op de noodzaak van begeleiding door haar familie in België en het gebrek aan mogelijkheden in Marokko.

De rol van de zus van verzoekster is niet zonder meer invulbaar door niet- familieleden. Een vertrouwensrelatie met de hulpverlener is vereist voor het mentaal welzijn van verzoekster hetgeen gegrond is in haar problematiek die nog maar zeer recent is kunnen gediagnosticeerd worden als het syndroom van Hallerman Streif en een zeer ernstige depressie die tot een opname noodzaakt op 5 augustus 2013 in het ASSTER ziekenhuis.(stuk 8)

Verzoekster verzoekt de Raad dan ook uitdrukkelijk om rekening te houden met voormelde medische documenten op basis van artikel 39/76 Vw nu het hier ontegensprekelijk gegevens betreft die steun vinden in het rechtplegingsdossier en verzoekster deze stukken onmogelijk eerder kon bijbrengen aangezien de bevindingen van zeer recente datum zijn.

Bovendien geeft verweerster aan dat zij op de hoogte is van het eerder ingediend verzoek tot medische regularisatie, doch veel wordt hier niet mee aangevangen.

Al evenzeer moet verweerster het beroepsdossier zoals ingediend op 13 maart 2013 bij de Raad gekend zijn, dat alvast nieuwe stukken bevat die niet zonder belang zijn.

Een overheid dient zich verder in te lichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een plicht die de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nageleefd. Verwerende partij heeft geenszins met alle elementen in het dossier rekening gehouden.

Er werd dus onvoldoende aan feitenvinding gedaan om een objectief beeld te kunnen schetsen van de eigenlijke situatie van verzoekster.

Zo is in het medisch dossier dat verweerster stelt te kennen, sprake van psychologische problemen.

Psychologische problemen kunnen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd in arrest nr. 36.370.

Psychologische problemen dienen dan ook onderzocht te worden omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Ondanks het feit dat verweerster op de hoogte was van de medische regularisatieaanvraag en dat in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie wordt verwezen naar de eerdere medische regularisatieaanvraag ingegeven door de penibele gezondheidstoestand van verzoekster, rept verweerster met geen woord over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM..

Verweerster werpt op dat de Raad van State op 9/12/2009 de instructie van 19/7/2009 vernietigde omdat ze geen rekening hield met de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Dit is theoretisch juist doch beantwoordt niet aan de dagelijkse praktijk.

Immers past de overheid de criteria van de instructie nog toe voor de beoordeling ten gronde van aanvragen.

De criteria worden dan wel niet als bindende norm toegepast, toch vormen zij wel degelijk richtlijnen voor de beoordeling ten gronde van regularisatie-aanvragen

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekster veroorzaakt wanneer zij zonder de nodige ondersteuning van familie en zonder de nodige garantie van psychiatrische hulpverlening op maat van mentaal zwakkeren, en gelijkaardige residentiële opvang dient terug te keren naar Marokko in een zorgwekkende psychische toestand -hetgeen een reël risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijke of ontterende behandeling in de zin van artikel 3 en artikel 8 EVRM- en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid

Het middel is bijgevolg ernstig

Tweede middel: Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

Verzoekster steunt haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op artikel 9bis.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, is wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die een verzoek tot machtiging in België legitimeren.

Een buitengewone omstandigheid betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

In casu is dit ontegensprekelijk het geval, zoals uit het feitenrelaas is gebleken.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

De visuele handicap van verzoekster, de afwezigheid van familie in haar land van herkomst en de onmogelijkheid voor de familie van verzoekster om haar te begeleiden gelet op hun eigen professionele en familiale belangen in België, maken zonder meer buitengewone omstandigheden uit die geenszins vatbaar zijn voor misbruik noch manipulatie door verzoekster.

De bewering van verweerster als zou verzoekster zich "doelbewust", "opzettelijk" en "gewild" in de illegaliteit hebben opgehouden, ontbeert elke grond in het licht van het volledig voorliggend dossier en is bovendien volstrekt irrelevant zoals zij zelf opwerpt om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verweerster leest het dossier van verzoekster uitermate selectief door voorbij te gaan aan de onderliggende medische kwestie enerzijds en de volstrekte afhankelijkheid van verzoekster tov haar familie anderzijds; twee problematieken die wel degelijk in het verzoekschrift worden opgeworpen en dus aan haar diensten haar bekend zijn, minstens dienden te zijn.

Door te oordelen dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, schendt verweerster artikel 9bis Vw.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM

Verweerster werpt op dat "gewone sociale relaties" niet onder artikel 8 EVRM zouden ressorteren.

Dit is een verkeerde voorstelling van zaken.

Verzoekster woont permanent in bij haar zus en schoonbroer. Dit wordt ook niet betwist door verweerster.

Met andere woorden, zij vormt met hen een feitelijk gezin.

Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,...

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

Verzoekster woont al jaar en dag in bij haar zus die altijd alle zorgen heeft waargenomen voor verzoekster.

In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken, zodat de analyse van verweerster onmiskenbaar foutief is.

Bovendien is het voor verzoekster zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft immers geen hechte familiale banden meer in haar land van herkomst; op een zieke bejaarde moeder na, kent zij daar geen familie meer.

Haar vader is overleden en haar zussen emigreerden. (stuk 9 tem 12)

Bijgevolg kan verzoekster in haar land van herkomst geen waardig en effectief gezinsleven worden gewaarborgd.

Bovendien kan er niet van het gezin van verzoekster in België verwacht worden dat ze mee verhuizen, in tegenstelling tot wat verweerster op simplistische wijze voorhoudt.

De zus van verzoekster heeft al haar familiale en professionele belangen in België geconcentreerd: zij is gehuwd met een Belgische echtgenoot en heeft in België geboren en getogen schoolgaande kinderen (die geen enkele band hebben met Marokko)

In die concrete omstandigheden kan een terugkeer redelijkerwijs niet van het gezin verwacht worden.

Bijgevolg zou een niet vrijwillige terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Vierde middel: schending van artikel 3 EVRM

Tevens zou een gedwongen terugkeer van verzoekster een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Hierover wordt door verweerster met geen woord gerept in haar bestreden beslissing, niettegenstaande het verzoekschrift wel degelijk melding maakt van een medische problematiek van verzoekster die het haar onmogelijk maakt om zelfstandig te reizen evenals haar volstrekte afhankelijkheid van derden, meer bepaald haar zus.

De rol van de zus van verzoekster is niet zonder meer invulbaar door niet- familieleden. Een vertrouwensrelatie met de hulpverlener is vereist voor het mentaal welzijn van verzoekster hetgeen gegrond is in haar problematiek.

Daarnaast is er ook het financieel aspect

Verzoekster is bij beslissing van de FOD sociale zekerheid arbeidsongeschikt verklaard voor meer dan 66%, zodat zij zich in Marokko niet van een inkomen kan verzekeren om in de voor haar levensnoodzakelijke begeleiding te voorzien

Haar bejaarde moeder is al evenmin vermogend om hier bij te springen.

De noodzaak van een specifieke woonvorm (in de hypothese dat verzoekster niet meer bij haar zus zou kunnen inwonen) blijkt uit de beslissing van het VAPH om verzoekster toe te laten tot een tehuis voor niet werkenden waar in permanente begeleiding wordt voorzien.

Gespecialiseerde opvangsvoorzieningen voor specifieke doelgroepen zoals ouderen zijn niet gekend in Marokko, waar de zorgtaak terecht komt op de familie of het gezin. (stuk 17)

Verzoekster heeft familie noch gezin in Marokko en heeft specifieke zorgbehoeften

De WHO stelt in haar rapport voor de periode 2008-2013 dat de toegang tot medische zorg moeilijk loopt, in het bijzonder voor mensen met weinig middelen zoals verzoekster. (Stuk 18)

Daarnaast wijst zij op het belang van kwaliteitsmanagement in zowel de publieke als private gezondheidssector en de invoering van een algemene basis ziekteverzekering voor eenieder. Het Marokkaans gezondheidssysteem vertoont heel wat sociale ongelijkheden

Voor al de beperkte rijke bevolkingsgroep weet haar weg te vinden. (stuk 19)

Het overgrote deel van de bevolking in Marokko is echter niet verzekerd, zij dienen hun opvang met eigen middelen te financieren en kunnen daarom enkel terecht bij de armenzorg. (stuk 18)

De opvanghuizen kennen een zeer algemeen karakter en dus een zeer gedifferentieerd publiek, daar waar verzoekster juist zeer specifieke noden kent omwille van haar meervoudige problematiek

Al evenmin is verzoekster vermogend dit terwijl medische kosten in Marokko vaak duur uitdraaien bij gebrek aan tussenkomst vanwege de staat.

Ook de Economische en Sociale Raad trekt aan de alarmbel: zij wijst op het gevaar voor discriminatie ten opzichte van gehandicapte personen in Marokko in haar ontwerp- verslag van juli 2012, dus van zeer recente datum. (stuk 20)

Tot slot blijkt het volstrekt onmogelijk om informatie terug te vinden die het bestaan van woonvormen op maat van verzoekster bevestigt.

De reden hiervoor is eenvoudig: die is er niet.

Wanneer verzoekster niet in een op haar maat aangepaste woonvorm kan verblijven met voortdurende begeleiding en ondersteuning, en zij geen medicamenteuze en psychologische opvolging noch de vereiste bij stand van haar familie kan genieten, is het risico op een in haar geval levensbedreigende psychologische terugval zeer reëel.

Door een gedwongen terugkeer naar Marokko dreigt verzoekster haar fysieke integriteit ernstig geschonden te worden.

De gedwongen terugkeer van een officieel blind verklaarde 50-jarige vrouw die in hoge mate een gebrek aan zelfredzaamheid vertoont (dit werd vertaald in 12 punten, zie beslissing VAPH), die een erkenning heeft verworven voor verblijf in een tehuis voor niet werkenden (met 24u/24u opvang en begeleiding) van het VAPH en bij wie zeer recent (na datum van de bestreden beslissing, ni op 24 april 2013) de diagnose van het syndroom van Hallermann- Streiff werd gesteld, naar een land dat zij achttien jaar geleden heeft MOETEN verlaten in een vergeefse poging haar resterend wazig oog te redden na een mislukte operatie op vierjarige leeftijd, waar zij niet de minste vorm van mantelzorg door haar familie kan genieten nu haar vader overleden is, haar moeder oud en ziek is en haar zussen geëmigreerd zijn en haar zus in België alle zorg waarneemt, en waar elke vorm van gespecialiseerde opvangvoorziening ontbreekt minstens niet toegankelijk is voor verzoekster wegens het gebrek aan financiële middelen en de mentale beperkingen die zij kent, terwijl zij zich op heden in een dermate zorgwekkende depressieve psychische toestand bevindt dat een psychiatrische opname noodzakelijk is (en zal doorgaan op 5 augustus 2013) maakt een mensonterende behandeling uit in de zin van artikel 3 EVRM en een schending van het recht op een familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Immers staat op grond van voorgaande uiteenzetting vast dat er in Marokko geen mantelzorg, adequate psychologische en medische opvolging noch opvang op maat van verzoekster (dwz met permanente begeleiding) kan worden gewaarborgd, zodat een gedwongen terugkeer zonder de vereiste juiste omkadering niet alleen een ernstig risico op een levensbedreigende mentale terugval (suïcideneigingen) creëert doch ook verzoekster in levensgevaarlijke situaties (verkeer, agressie nav doolgedrag en angstaantallen) zal brengen omwille van haar onvermogen om zelfstandig te functioneren en zich te oriënteren in ruimte alsook omwille van haar zware mentale en emotionele achterstand waardoor de fysieke integriteit van verzoekster onmiskenbaar dreigt aangetast te worden hetgeen een schending van artikel 3 en 8 EVRM uitmaakt."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat zij pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partij uit de kritiek dat haar aanvraag niet voldoende ernstig werd onderzocht in die zin dat de individuele elementen niet werden “opgenomen” in de bestreden beslissing als “*potentieel relevant zijnde factoren*”. Voor zover de verzoekende partij erop wijst dat de gemachtigde niet omtrent alle aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft gemotiveerd in zijn beslissing, stelt de Raad bij nazicht van het administratief dossier vast dat voor elk van de elementen, aangehaald in de verblijfsaanvraag, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Deze kritiek mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven ook in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing te kennen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt tevens dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en waarvan de schending eveneens wordt aangehaald.

3.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de instructie van 19 juli 2009. Ondanks het feit dat deze instructie werd vernietigd, wordt de inhoud nog steeds gebruikt als een richtlijn voor de beoordeling ten gronde van regularisatieaanvragen.

De Raad wijst erop dat de "instructie" van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de criteria van de instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van State is de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd daarna nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de*

vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Bijgevolg kan de verzoekende partij zich in haar betoog hoe dan ook niet dienstig beroepen op deze instructie.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins worden verward met door verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Zulke gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

In zoverre verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert in het kader van de vernietigde instructie, wijst de Raad erop dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekende partij er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

3.6. Verzoekende partij hekelt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, hoewel zij in haar aanvraag wel degelijk melding heeft gemaakt van een medische problematiek die het haar onmogelijk maakt om zelfstandig te reizen, van haar volstrekte afhankelijkheid van begeleiding door haar familie in België, meer bepaald haar zus en van *"het gebrek aan mogelijkheden in Marokko"*. Verzoekende partij benadrukt hierbij dat de rol van haar zus niet zonder meer invulbaar is door niet-familieleden en dat een vertrouwensrelatie vereist is met haar hulpverlener.

Verzoekende partij wijst verder op het gebrek aan een gespecialiseerde opvangvoorzieningen in Marokko die tegemoetkomen aan haar specifieke noden, op het feit dat zij niet vermogend is (en voor 66% arbeidsongeschikt werd verklaard), dat haar bejaarde moeder evenmin kan bijspringen en dat medische kosten in Marokko vaak duur uitdraaien bij gebrek aan tussenkomst vanwege de staat. Wanneer zij niet in een op haar maat aangepaste woonvorm kan verblijven met voortdurende begeleiding en ondersteuning en zij geen medicamenteuze en psychologische opvolging noch de vereiste bijstand van haar familie kan genieten, is het risico op een in haar geval levensbedreigende psychologische terugval reëel, benadrukt verzoekende partij. In het verzoekschrift wordt eveneens benadrukt dat psychologische problemen wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Hierbij wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij besluit dat met deze elementen geen rekening werd gehouden, en dat de feitenvinding verricht door de gemachtigde derhalve onjuist en onzorgvuldig is.

3.7. De Raad stelt vast dat in de punt 1.3. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging enkel het volgende werd aangehaald in het kader van de medische problematiek: *"Dat ten tweede verzoekster a in het bezit is van een attest van immatriculatie om medische redenen. Zij is niet in staat zelfstandig te reizen. [...] verzoekster is reeds in het bezit van een attest van immatriculatie (medisch)."*

Verzoekende partij gaf in titel II: *"Omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden"* in haar aanvraag aldus enkel aan dat zij in het bezit is van een attest van immatriculatie om medische redenen en dat zij niet in staat is om zelfstandig te reizen. Nergens werd gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid omdat de *"mantelzorg, adequate psychologische en medische opvolging noch opvang op maat"* beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Marokko, hetgeen kan leiden tot levensgevaarlijke situaties omwille van haar onvermogen om zelfstandig te functioneren en zich te oriënteren in de ruimte alsook omwille van haar zware mentale en

emotionele achterstand, waardoor haar fysieke integriteit dreigt te worden aangetast. Evenmin werd gewag gemaakt van de noodzaak van begeleiding door haar familie in België, met name door haar zus.

Uit de attesten die werden voorgelegd in het kader van de in punt 1.3. vermelde aanvraag kan evenmin worden afgeleid dat de verzoekende partij aan een specifieke aandoening lijdt waardoor zij zeer specifieke zorg behoeft.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij de plicht heeft om in haar aanvraag om verblijfsmachtiging klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit haar uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De Raad stelt dan ook vast dat het de verzoekende partij toekwam om de thans aangehaalde elementen in het licht van een schending van artikel 3 EVRM in haar aanvraag op te nemen zo zij ze dienstig achtte in het kader van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden. Nu voornoemde elementen niet werden aangehaald als buitengewone omstandigheid, kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, met name bij het nagaan of er in casu gegevens voorliggen die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken.

3.8. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift nog op dat zij nog maar zeer recent is gediagnosticeerd met het Hallermann-Streiff-syndroom en dat een zeer ernstige depressie tot een ziekenhuisopname heeft geleid op 5 augustus 2013. Zij vraagt de Raad, conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk rekening te houden met recente medische stukken dienaangaande, die zij bij haar verzoekschrift voegt, nu deze steun vinden in het rechtsplegingsdossier en zij deze stukken onmogelijk eerder kon bijbrengen.

De Raad merkt op dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet behoort tot onderafdeling II van Afdeling II dat specifieke bepalingen bevat die enkel gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Onderhavig beroep is gericht tegen een beslissing die geen beslissing is van de commissaris-generaal. De Raad treedt in voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, dan ook enkel op als annulatierechter. Hij oefent als annulatierechter een wettigheidstoezicht uit waarbij hij enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In het annulatiecontentieux wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt.

Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd, quod in casu. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de medische stukken die verzoekende partij nu voorlegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, evenmin rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Hierbij dient nogmaals te worden aangestipt dat in de aanvraag enkel wordt verwezen naar het attest van immatriculatie, dat verzoekende partij werd afgeleverd in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar de onmogelijkheid voor verzoekende partij om zelfstandig te reizen.

3.9. Zoals eerder opgemerkt, heeft de verzoekende partij in haar aanvraag, zoals vermeld in punt 1.3., wel gewag gemaakt van het feit dat zij niet in staat is zelfstandig te reizen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, heeft de gemachtigde dit specifiek element wel degelijk in acht genomen en heeft hij gemotiveerd dat zij echter niet aantoonde dat

zij om te reizen geen bijstand kan krijgen van vrienden, familie of kennissen. Aldus is de gemachtigde van mening dat niet is aangetoond dat er in casu sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Door louter voor te houden dat de elementen dienaangaande wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete motivering op ernstige wijze onder uit te halen. Verzoekende partij betwist immers niet dat zij in haar verblijfsaanvraag niet heeft aangetoond geen bijstand te kunnen krijgen van vrienden, familie of kennissen om te reizen. De verzoekende partij toont middels haar kritiek niet aan dat de motivering in kwestie kennelijk onredelijk is of gebaseerd is op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding. In zoverre dit element wordt gekoppeld aan de hierboven weergegeven argumentatie in het licht van artikel 3 van het EVRM, dient er nogmaals op te worden gewezen dat deze argumentatie niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheid in de aanvraag.

3.10. In de aanvraag om verblijfsmachtiging werd eveneens aangehaald dat verzoekende partij in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie en dit op grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij aangeeft op de hoogte te zijn van het eerder ingediende verzoek tot medische regularisatie, doch *“veel wordt hier niet mee aangevangen”*. Zij wijst erop dat er beroep werd aangetekend tegen de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond werd verklaard, en dat het beroepsdossier *“alvast nieuwe stukken bevat die niet zonder belang zijn”*. Een overheid dient zich verder in te lichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

Waar verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, hoewel zij op de hoogte was van de ingediende regularisatieaanvraag, in de bestreden beslissing met geen woord rept over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er nogmaals op dat de schending van dit verdragsartikel in de aanvraag niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheid, waardoor het niet onjuist of onzorgvuldig is van de gemachtigde om met dit element geen rekening te hebben gehouden en dienaangaande niet te hebben gemotiveerd in de beslissing. De loutere kritiek dat niet *“veel wordt [...] aangevangen”* met de vermelding dat zij naar aanleiding van een medische regularisatieaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, sluit enkel aan bij het voormelde betoog over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing niet meer in het bezit was van een attest van immatriculatie. De gemachtigde preciseert daarbij dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd beoordeeld.

Betreft de verwijzing naar de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing omtrent de aanvraag om medische regularisatie, wenst de Raad er in de eerste plaats nogmaals op te wijzen dat het niet aan de gemachtigde is om, vooraleer hij een beslissing neemt in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zich in te lichten over de *“nieuwe stukken die niet zonder belang zijn”* die werden ingediend in het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op het ogenblik dat de gemachtigde de bestreden beslissing nam, was de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgesloten. Ingevolge het *“privilège du préalable”* wordt de beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geacht in overeenstemming te zijn met de wettelijke bepalingen tot het tegendeel bewezen wordt. Aldus kon de gemachtigde er dat ogenblik op kennelijk redelijke wijze er van uitgaan dat – gezien de ongegrondheidsbeslissing van 23 januari 2013 – er geen medische beletselen voorhanden waren die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het gegeven dat verzoekende partij inmiddels een beroep had ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing doet hieraan geen afbreuk. De door de gemachtigde genomen ongegrondheidsbeslissing wordt tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet en het hiertegen ingestelde beroep bij de Raad kent geen opschortende werking. De gemachtigde diende dus niet de uitkomst van de annulatieprocedure voor de Raad af te wachten teneinde deze elementen in zijn beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te kunnen opnemen.

Het volstaat te dezen wederom te benadrukken dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar

verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit haar uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is in het licht van deze uiteenzetting, dat de verzoekende partij bij haar aanvraag ook alle relevant geachte stukken dient voor te leggen. Los van de vraag of het in casu stukken betreft die dateren van na de bestreden beslissing, kan de gemachtigde hoe dan ook geen onzorgvuldige feitenvinding worden verweten omdat hij geen rekening zou hebben gehouden met stukken die niet werden overgemaakt in het kader van de in punt 1.3. vermelde aanvraag.

De Raad merkt op dat de beslissing van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, op 27 september 2013 door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 110 886 (zie punt 1.2.). Op 10 december 2013 verklaart de gemachtigde de in punt 1.2. vermelde aanvraag van 24 november 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Deze beslissing wordt door de Raad opnieuw vernietigd op 10 november 2016 bij arrest nr. 177 621 (punt 1.4).

In het kader van huidig beroep kan de Raad evenmin rekening houden met de uitkomst van het beroep ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing. De Raad dient zich voor de beoordeling van de wettigheid van de thans bestreden beslissing te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de gemachtigde. De gemachtigde heeft in zijn beslissing dan ook op correcte wijze aangegeven dat, op dat moment, de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd beoordeeld zodat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het aangehaalde attest van immatriculatie waarover de verzoekende partij ten tijde van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikte niet onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk is.

Het gegeven dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing reeds een beroep werd ingediend bij de Raad (met name op 13 maart 2013) doet hier geen afbreuk aan. Nogmaals, dit beroep heeft immers geen schorsende werking.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat niet is aangetoond dat de gemachtigde kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig heeft gehandeld door de eerder aangehaalde elementen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet in acht te nemen in het kader van zijn beoordeling met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden. Deze elementen werden immers niet als buitengewone omstandigheid bekend gemaakt aan de gemachtigde.

Verder moet de Raad opmerken dat verzoekende partij niet langer blijkt geeft van een belang bij het middel inzake artikel 3 van het EVRM. Nu de beslissing waarbij de aanvraag om medische regularisatie ongegrond werd verklaard door de Raad werd vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat de verzoekende partij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag. Dit betekent dat verzoekende partij opnieuw een tijdelijk verblijfrecht heeft in afwachting van een beslissing ten gronde en dat zij, in toepassing van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met name opnieuw recht heeft op een attest van immatriculatie.

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

3.12. Verzoekende partij meent dat de motivering dat *“gewone sociale relaties”* niet onder artikel 8 van het EVRM ressorteren een verkeerde voorstelling van zaken betreft. Zij haalt aan dat zij met haar zus en schoonbroer een feitelijk gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM, omdat zij al jaar en dag inwoont bij haar zus die altijd alle zorgen voor haar heeft waargenomen. Verzoekende partij werpt eveneens op dat het voor haar moeilijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, nu zij er geen hechte familiale banden meer heeft, op haar zieke bejaarde moeder na, en er van haar zus en schoonbroer niet kan worden verwacht dat zij mee verhuizen naar Marokko, aangezien haar zus al haar familiale en professionele belangen in België heeft. Om die reden zou een gedwongen terugkeer naar Marokko een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een situatie van eerste toelating betreft en dat er volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in een dergelijk geval dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van een belangenafweging waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

3.14. In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in de in titel II *“Omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden”* van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen enkele melding maakte van een gezinsleven met haar zus en schoonbroer in de zin van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat een schending van voormeld artikel in het licht van dit gezinsleven werd aangehaald als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij maakte in deze aanvraag – waarmee zij de gemachtigde uitnodigde om alle voor haar relevante gegevens in ogenschouw te nemen – geen gewag van het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen een schending inhoudt van haar recht op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name omdat zij nagenoeg geen hechte familiale banden meer heeft in haar land van herkomst en het gezinsleven dat zij in België heeft met haar zus en schoonbroer niet redelijkerwijs kan worden verdergezet in het land van herkomst.

De Raad is van oordeel dat het verzoekende partij toekwam deze elementen in haar aanvraag op te nemen zo zij ze dienstig achtte in het kader van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden, quod non in casu. Nu uit de in punt 1.3. vermelde aanvraag blijkt dat de schending van het gezinsleven dat verzoekende partij stelt te leiden met haar zus en schoonbroer in de zin van artikel 8 van het EVRM niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheid, kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit element bij het nagaan of er in casu elementen voorliggen die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken.

3.15. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in titel II *“Omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden”* van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel heeft verwezen naar het *“sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM”* gedurende de zestien jaar dat zij in België verblijft.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met deze elementen die in de aanvraag om verblijfsmachtiging werden aangehaald in het kader van artikel 8 EVRM. De

gemachtigde stelt dienaangaande dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Uit dit motief blijkt een beoordeling van het in de aanvraag opgeworpen privéleven zoals vereist onder dit artikel.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven betreffende haar privéleven in België – het sociaal en economisch welzijn opgebouwd tijdens haar zestienjarig verblijf in België –, niet op ernstige wijze weerlegt. Zij verwijst dienaangaande immers enkel naar elementen die niet als buitengewone omstandigheid werden aangehaald in de aanvraag. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Een schending van artikel 8 EVRM – in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel – wordt dan ook niet aangetoond.

3.16. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de duur van het verblijf (16 jaar) en de integratie van verzoekende partij in België geen buitengewone omstandigheden betreffen, aangezien deze niet zijn bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden moeten worden ingeroepen wanneer de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- en verblijfplaats in het buitenland.

Met betrekking tot haar langdurig verblijf wordt eveneens aangehaald dat verzoekende partij gedurende 14 jaar illegaal in België heeft verbleven, en dat zij zich echter diende te schikken naar de Belgische wetgeving doch dat zij heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Hieruit volgt volgens de gemachtigde dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept.

Verzoekende partij argumenteert dat deze laatste vaststelling elke grond ontbeert *“in het licht van het volledig voorliggend dossier”* en dat deze vaststellingen bovendien volstrekt irrelevant zijn om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

De Raad benadrukt vooreerst dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst er op dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ... De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De beoordeling van de gemachtigde in de bestreden beslissing met betrekking tot het aangehaalde langdurige verblijf en de integratie van verzoekende partij in België, ligt geheel in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State, waarnaar bovendien uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing. Dit is een voldoende determinerend motief voor de gemachtigde om vast te stellen dat het aangehaalde langdurige verblijf in België en de aangehaalde integratie die zich heeft voorgedaan tijdens dit verblijf, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de

aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

De bijkomende motivering dat dit langdurig illegaal verblijf een doelbewuste keuze was van de verzoekende partij zelf, kan dan ook als overtoollig worden beschouwd, zoals verzoekende partij dit overigens zelf aangeeft in haar verzoekschrift. De inhoudelijke – overigens erg vage – kritiek dienaangaande dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

3.17. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld, doordat niet op ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek werd gevoerd “naar de gegrondheid van de aanvraag”, wenst de Raad er nogmaals aan te herinneren dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, en dat in casu werd vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat niet is voldaan aan de voorwaarde met betrekking tot het aantonen van buitengewone omstandigheden die het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland rechtvaardigen. De gemachtigde diende in casu dan ook geen onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan voorts niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoekende partij een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

3.18. Uit het bovenstaande kan worden besloten dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt evenmin dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van haar verblijfsaanvraag, dat hij zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gebaseerd op een onjuiste appreciatie van de voorgelegde gegevens of dat hij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel noch van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden. In die zin kan een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, in het licht van voormelde beginselen en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenmin worden weerhouden.

De verzoekende partij maakt verder ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat hier niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden

gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES